

ΝΟΡΒΗΓΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

— Πρέπει να πάρης το γιαντικό σου, μικρό μου. Ναί, δεν είνε γλυκό, αλλά πρέπει να είσαι πρόθυμος. Είσαι μεγάλος τώρα. Σκέψου: πέντε χρονώ! "Αντίρας πιά..." "Αν είσαι καλός και πόνεις τα φάρμακα που διάταξε ο γιατρός, θα μπορέσης να σηκωθής από το κρεβάτι σε λίγες μέρες, να παίξης με το άλογάκι σου, με το ντουφέκι σου, την παγοκλία σου, κι όλα τα όμορφα παιχνίδια σου που σε περιμένουν, εκεί, στο ντουλάκι.... Και τα παιχνίδια που θα είνε εχαρακτημένα εάν ο ξαναβρθούν. Στενοχωριούνται χωρίς εσένα, από τότε που άρρώστησες. Πιγνάω κάποτε και τα βλέπω και φαίνονται θλιμμένο που δεν σ' έχουν να τα άναποδογυρίζης και να τα πατάς. Μου φαίνεται πως όταν σηκωθής θα βρής εκεί και άλλα παιχνίδια, καινούρια που δεν τα ξέρεις, που ήρθαν έτσι.... γιά να κάμουν περίπατο. "Α! αυτό σέ κάνει να γελάς, ε; θέλεις να ξέρεις πού είνε τα παιχνίδια αυτά; θά στά πώ αν πής; το γιαντικό σου.... "Εμπρός, κλείσε τα μάτια και άνοιξε το στοματάκι σου καλά-καλά! "Ετσι!... "Ω! τί μορφαριούς κάνεις! Νά το, τελείωσε! Δέν είναν τίποτα σπουδαία, βλέπεις. «Τί παιχνίδια.» "Α! μάλιστα! "Ε λοιπόν, βρες τα σου. Δέν μορφεζ; θά στά πώ έγω γιατί είσουν πρόθυμος. Θάισαίο το δμορφο κείνο σπαθί με την ουντεφάνια θήκη που είναν στην όδο Τζιοφρόνε και που στεκοσούν κάθε φορά που πηγάνουν περίπατο και τζιλέπες; Είπα να στο κρατήσουν και την ήμερα που θά βγής.... Γιατί σε λίγο θά σηκωθής από το κρεβάτι.... βέβαια! Θάσαι ευχαριστημένος, ε; Μόνο δέν θάρηκε να τρέχης πολύ, ούτε να κουράζεσαι. Κι έπειτα δέν θά σε βαζτούν και πολύ τα πόδια σου. Θά νομίζης πως έχεις γόνατα από βαμπάκι; Δέν είνε περίεργο, ε; "Υπάρχουν άνθρωποι, φαντάσου, που όταν σηκώνονται από μεγάλην άρρώστεια αναγκάζονται να κρατιούνται στα έπιπλα γιά να περτατούν... Φυσικά όχι έσύ, έσύ είσαι παλληκάρι!

«Τώρα θά κλείσης όμορφα τα μάτιακια σου είνε άργά, σκεφουλοποιον έννια και τέταρτο! — και θά κοιμηθής μονοκόμματα; άθριο το πρωί, θά κοιμηθής; κατάβρα, όπως λέει ή μικρή Μπερτα στο βιβλίο που σου έδωξα με φορά. Σάν ξυπνήσης θά είσαι καλά και... θά σου κάνα μια έκπληξη. Κοιμήσου γρήγορα, χρυσό μου παιδί. Μήν ξεκοπάζεσαι! "Αν θέλης τίποτε, θά φωνάξης την Μαρία, είνε δίπλα, και ή πόρτα του δωματίου είνε άνοιχτή. Καληνύχτα, Ιακωβάκη μου, καληνύχτα!

Παρατηρεί το γιό του στο κρεβάτι, και το κοράκι αυτό των πέντε χρονώ, το τόσο λεπτό και αδύναμο κάτω από τα σκεπάσματά του φαίνεται πολύ μικρό. Κοιτώντας το αδυνατισμένο πρόσωπο με τα μεγάλα μάτια πουλαμπαν ακόμα λίγο έξ ατίας του μόλις νικημένου πνευτός, σκέφεται τις άτελειώτες νύχτες που πέρασε εκεί πλάι στο παιδί του ξεγερπνώνοντας. Τις νύχτες τις άτελειώτες που παρακολουθούσε την άναπνοή του, την παραμικρή του κίνηση, το παραληρημά του, μέσα στο όποιο φαίνονταν οι παιδικό φόβοι του, τις νύχτες αυτές που παρακολουθούσε με τα νεύρα εξημμένα από την άδιάκοπη άγρόπνια και την έπιβλεψη, την πάλι του παιδιού του με τον έγκραμικό πνευτό, τον ύπουλο και πεισματάρη αυτόν έχθρο.

Σήμερα του ξανάρθε πάλι έμπιστοσύνη! άκουσε να σημειώνουν μέσα του οι καρπάρες της έλλειδας, ή άνάρρωση σταθεροποιείται και άθριο άσφαλώς θά έρθη και ή θεραπεία.

Από την ήμερα που ο γιατρός του είπε: «Σάθηκε!» ή ζωή του φαίνεται όμορφη πάλι, και με έπιθυμία σφοδρά νανανήψη, να βγή από την όδνηρη χάνωση που βυθιζόταν τον κατάλαβε: θέλει να διασκεδάση. Νά διασκεδάση! ή λέξη άνιλαλει μελωδικά σ'αυτί του. "Άλλωστε δέν είνε και άπόκορη; Στην τραλλή πόλη, οι γιορτές διαδέχονται τις γιορτές και οι δημόσιοι χοροί τους χορούς. Κι' άπόως στο Καζίνο, που γίνεται μεγάλος χορός μετεμφισομένων, δλοι οι φίλοι του θά είνε εκεί και θά μπορέση να τους κοροδέψη, γιατί κανείς δέν θά έβρη την παρουσία του.

Η σκέψη να ξαναβρής φώτα και κίνηση, να ξαναβυθιστή στο θόρυβο, νακούση γέλια γυναικεία και άργες άρμονίες όρχηστρα, στον πλημυρό με μια παιδική χαρά. "Όλα αυτά που θά έβλεπε άδιάφορα σχεδόν με την άρρώστεια του παιδιού του, του φαίνονται τώρα στολισμένα με θαμνάσια χρώματα. Άντίο πιά ο άγωνιάδης

γυδήςη με κρατήθηκε. Δέκα ή όρα: ξαναγεννά στην κρεββατοκάμαρά του. Στο κρεββάτι είνε οριγμένο ένα κοτσόμι Μερισσοφελού. Το φορέει γρήγορα. "Επειτα σκύβοντας στον καθρέφτη άρχίζει να βάρται. Μετά λίγες στιγμές ορθώνεται! στο πρόσωπο του είνε βαμμένο μ' ένα κόκκινο θαμπό, μόνο τα χείλη είνε βαμμένα σκούρα, σχεδόν μαύρα. Φορεί κατόπιν το καπέλλο, δοκιμάζει τη μάσκα και φεύγει με βήματα άθόρυβα γιά να μη ξυπνήση το μικρό.

— Κοιμάται; ρωτά χαμηλόφωνα τη Μαρία, τη γρη παραμάνια του 'Ιακώβου.

— Μου φαίνεται, άπαντα! δέν τον νοιώθη πιά να μετατοπίζεται. Μπαίνει στην κάμαρα του γιουί του που την φωτίζει άμυρτά με λάμπα χαμηλωμένη άπάνω στο τζάκι, άκουσε μερικά δευτερόλεπτα και στα νύχια πλησιάζει το κρεβάτι.

Το παιδί κοιμάται, ησυχιατό. Γιά να παρατηρήση καλύτερα την φυσιογνωμία του της όποιας τα λεπτά χαρακτηριστικά σκεπάζει το θάμπος του δωματίου, ο πατέρας σκύβει, προσεκτικά έπάνω του.

Άλλο μυστηριώδης μαγνητισμός του κερφαμένου βλέμματος ένεργει έξωφου πάνω στον 'Ιακώβο. Βυθισμένο το παιδί άνασπνάζει έλαφρά. Και άργά, σάν με κόπι, ύστερα από δύο τρία άνοιγοσφαλισματα των βλεφάρων, άνοιγει δύσκολα τα μάτια του. Και στο μισόφατο, βλέπει έπάνω του σκυμμένον το άνηγο βαμμένο πρόσωπο του πατέρα του. Δέν τον γνωρίζει και ταράζεται. Τινάζεται άπότομα, τα τρεμάμενα και συσπαρόμενα του χείρα τείνονται προς τα έμπρός ένθ πινηχοί λυγμοί άνεβαίνουν στο κλισιό του λάφυγγα που δέν άφήνει να περάση κανέναν ήχος. Τέλος με βροχή φωνή, τέτοια που ποτέ του ως αύτη την ήμερα δέν έβγαλε, ρίχνει μια τραλλή και σκληρή φωνή.

— Μπαμπά! Μπαμπά! Βοήθεια! — 'Ιακώβε, ήσυχισε, παιδί μου, του φωνάζει ο πατέρας. Και χωρίς να καταλαβαίνει την αίτία του τρόμου αυτού, ο πατέρας, γιά να ένθαρσώρη το παιδί του, σκύβει περισσότερο πάνω του, έτοιμος να το πάρη στην άγκαλιά του. Άλλά τα μάτια του παιδιού άνοιγουν άδωμα περισσότερο και κατατομαγμένο ζητά να χωθή μέσα στο μαξιλάκι του, γιά να γλυτώση από το διάβολο που θέλει να το πάρη, άνοιγει το στόμα σά ναθέλει να φωνάξη πάλι, και από τα χείλη του βγαίνουν λέξεις χωρίς έννοια....

Στο δωμάτιο τώρα, κοντά στο παιδί που παραληρεί, έρμαιο του κορού πάλι, ένα κορμί περφερα μετεμφισομένο, συγκαλονίζεται από σπασμοδικούς λυγμούς. "Ο πατέρας του.... Fr. Dantel

Ο ΝΤΑΡΒΙΝ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΗ

Θέλετε να μάθετε τās σκέψεις του περιφήμου φυσιολόγου Ντάρβιν, σχετικώς με την τέχνη, την ποίηση, την μουσική, την ζωγραφική; Διαβάστε τα κατωτέρω και θά μείνετε κατάπληκτοι:

«...Μέχρι της ηλικίας των τριάντων έτών, γράφει ο ίδιος, όλα τα είδη της ποιήσεως — τα έργα του Μίλτωνος, του Γκραίφ, του Βύρνος, του Ουέρδουουεθ, του Κολρίτζ, του Σέλλυ — με έτερον εξαιρετικώς. Ελάττωσα τον Ζαΐξπηρ, ίδιος δέ μ' έθελγαν όταν ήμουν σπουδαστής, τα Ιστορικά του δράματα. Τώρα, από πολλών έτών μου είνε αδύνατο να διαβάσω ένα και μόνον στίχον. Άπεπειράθην πηρ μικρού να διαβάσω τον Ζαΐκπηρ, άλλα τον βρήκα τόσο άνισρόν, ώστε μου ένέπνευσε άηδϊαν!...»

Και συνεχίζει; «...Δέν μ' εφφραίνει σχεδόν πλέον ούτε ή ζωγραφική ούτε και ή μουσική. 'Η μουσική έν γένει με κάνει να σκέπτομαι έντελώς άλλα πράγματα άντι να μου προξενήση καλαισθητική ήδονή. Μου άφρασαν μόνον μέχρι τινός τα φράζια τοπία, άλλα και ή θέα αυτών δέν μου παρέχει πλέον σήμερα την έκτακτα εκείνη άπόλαυσι, που αισθανόμουν άλλοτε...»

Έννοείται ότι όλα αυτά τα έγγραφα ο Ντάρβιν γέγραψεν πλέον, όποτε είχαν άφοσώθη έντελώς εις τās έπισημάς.

